Florin Pitea - Veniti Afara

Îmi amintesc cînd s-a întors bunicu' prima dată de unde-l duseserăm. Eram copil, habar n-aveam că ceea ce vedeam era un eveniment, chiar dacă nu unic, dar suficient de rar ca să fie perceput astfel pe atunci. S-a întîmplat într-o seară, eram adunați cu toții în cămăruța din spate, se nimeriseră pe-acolo şi nişte copii de-ai vecinilor, cu care săream garduri toată ziua, acum stăteam toți în vîrful patului la poveşti, şi cam cînd începuse să se-ntunece bine uşa s-a deschis şi-a intrat bunicu'. M-am repezit în brațele lui, fericit că venise, şi-am început să strig ca apucatul:

- Bunicule, bunicule, bine c-ai venit, bunicule! Nici nu ştii ce rău ne-a părut la toți, da' bine că te-ai întors.

Bunică-mea încremenise, săraca. A dus o mînă la gură şi-a rămas aşa multă vreme, neştiind ce să spună. Plîngea. Copiii vecinilor n-aveau nici ei nimic de zis, nu că ar mai fi avut loc de gura mea, că, de, venise bunicu', aşa că s-au strecurat uşurel pe uşă afară şi duşi au fost, atît de tiptil că nici nu mi-am dat seama. Acasă îi aştepta mîncarea, care se răcise, ca de obicei, dar cînd au început să povestească ce li se întîmplase şi ce văzuseră, bunicuțele au lăsat baltă şi mîncare, şi tot, şi s-au apucat să-i descînte de deochi, de vedenii şi de Necuratul.

- Ieri ți-am făcut de patruzeci de zile, măi omule, zise într-un tîrziu bunica. Şi le spuneam fetelor şi popii cu-um te-ai dus tu şi n-ai apucat să mănînci din nucu' ăla de l-ai pus în curte.

- Las' c-o să mănînc de-acu' încolo, cînd s-o face, răspunse bunicu'. A mai rămas nişte colivă de la pomană?

Aşa era el, se bucura de dulciuri ca şi noi, nepoții. Şi bunica i-a pus pe măsuță un pahar de vin roşu şi o strachină cu colivă. Pe urmă bunicu' şi-a văzut mai departe de bătrînețe şi de pensie, tîrînd de colo colo prin sat piciorul de lemn. Despre modul în care pierduse piciorul cel bun, de-l primise pe-ăsta de lemn, nu prea vorbea, dar avea bunica grijă să ne povestească pe îndelete, cu tot felul de amănunte, cînd era el plecat de-acasă. Uneori mai visez şi acum pierderea, de parcă mi s-ar fi întîmplat mie mai degrabă decît bunicului.

După cîțiva ani, unui vecin care ne era şi un fel de rudă mai îndepărtată i s-a făcut rău şi-a căzut în bătătură. La cît vin roşu şi cîtă țuică turna în el de dimineața pînă seara în fiecare zi, noi ăştia mai mici ne miram cum de nu i se făcuse rău mai de demult. Nevastă-sa, o femeie măruntică, sfrijită şi cu ochi albaştri palizi, i-a aprins o lumînare la cap. Moare Mitică. Bunică-mea a comentat mai pe urmă că de ce n-a chemat un doctor să-l ajute pe bietul om. Atîta a ştiut biata femeie, atîta a făcut. I-a aprins lumînarea şi, ai - n-ai chef, mori, Mitică.

După o vreme s-a întors şi el, şi a băut mai departe țuică şi vin, cînd roşu, cînd alb, de dimineață pînă seara, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Apoi i-a venit ei rîndul să moară, şi deja nu s-a mai mirat nimeni cînd s-a întors la rîndul ei de la cimitir, măruntă şi ridată, privind din poartă la trecători cu ochii albaştri de o nesfîrşită inocență.

În oraşul unde locuiam au revenit rînd pe rînd vecinii pe care-i dusesem pe ceea ce credeam a fi ultimul drum. Au fost şi unele discuții în legătură cu cine avea sau nu drept de proprietate asupra cutărui loc de casă sau cutărui apartament, dar oamenii s-au lămurit repede că din asta n-aveau de cîştigat decît avocații.

Am mai plecat prin țară, pe la neamuri, uneori la cîte o înmormîntare. După un timp ne scriau ca de obicei ca să ne felicite de Crăciun, de Paşte. Ne obişnuiam încet-încet cu ideea că moartea nu mai e definitivă.

Mai rău a fost cînd au început ăştia să arate pe la televizor cine mai revenea şi ce făcea. S-a lăsat cu mare tămbălău în momentul cînd s-au întors frații Kennedy şi-au deschis anchetă asupra asasinatelor politice. Tămbălăul a fost de două ori mai mare cînd a înviat şi Lee Harvey Oswald şi-a spus ce avea de spus.

Prin părți mai răsăritene au înviat în ordine Cernenko, Andropov, Brejnev, Hrusciov, Stalin şi Lenin. Ăştia mai tineri, care ştiau ce-i pîndeşte, au încercat tot felul de tertipuri ca să scape. Pe Lenin l-au scos de la mausoleu, l-au ars şi l-au împrăştiat pe o întreagă emisferă, doar-doar n-o să învie şi el. De ce le-a fost frică n-au scăpat însă. Stalin, mai practic, a mai făcut nişte epurări, ba chiar la un moment dat l-a tîrît pe Lenin într-un proces alături de Troțki şi alți cîțiva care dintr-un motiv sau altul nu

trecuseră prin ritualul proceselor din anii '30. Chipurile pentru activități contrarevoluționare. Mai greu a fost cînd s-a constatat că, oricît s-ar fi străduit să-i împuşte pe duşmanii revoluției socialiste, ăia oricum se întorceau bine-mersi după cîtva timp.

Nici Lenin n-a stat cu mîinile-n sîn. La următorul proces, Stalin a fost pe banca acuzaților, după care a făcut o intoxicație cu plumb calibrul 7.62, deşi nici asta n-a folosit la prea mare lucru, decît cel mult le-a dat un fel de satisfacție tîrzie lui Buharin şi compania. Ceva mai tîrziu, a venit şi Ivan cel Groaznic, care n-avea nimic împotriva folosirii plumbului contra adversarilor politici, dar prefera să-l folosească în stare lichidă.

În Italia şi Sicilia, diverşi mafioți şi-au pus mai departe unii altora explozibili în maşini şi pantofi de ciment, nu pentru că ar mai fi avut vreun rost, ci mai mult de dragul păstrării tradiției. La Hollywood au înviat o groază de staruri şi starlete. Marilyn Monroe s-a înfundat din nou cu barbiturice, aşa încît a trebuit s-o înmormînteze a doua, a treia şi respectiv a patra oară. Humphrey Bogart a părut contrariat de interzicerea fumatului în locurile publice, şi a fost sincer dezamăgit de înfățişarea pe care o avea în filme color. Cei de la Warner Brothers s-au îndurat în cele din urmă şi i-au făcut un buget anual minuscul, numai al lui, pentru filme alb-negru în care să joace cu Lauren Bacall. James Dean n-a renunțat să şofeze fără ochelari, aşa încît a mai avut cîteva accidente mortale.

În lumea rockului, vedetele au continuat să facă ce făcuseră dintotdeauna. Ocazional au mai tras cîte un schimb de experiență, şi aşa se face că după un timp Kurt Cobain se putea lăuda că a murit de băutură cu Janis Joplin, de somnifere cu Jimi Hendrix, de amfetamine cu Elvis Presley şi de plictiseală cu Frank Sinatra. John Lennon şi-a crescut mai departe copilul din a doua căsătorie, încercînd să fie un om obişnuit, mai ales cînd a aflat că războiul din Vietnam se terminase cam de multişor. Oricum, Julian Lennon începuse o carieră promițătoare, iar John era de părere că un muzician în familie este mai mult decît suficient.

Henric al VIII-lea a avut în schimb tare mult de furcă atunci cînd a trebuit să împace şase neveste prost-dispuse în acelaşi timp, iar Turnul Londrei şi securea nu prea i-au fost de folos, deşi a avut bunăvoință şi a

încercat. Prințesa Diana a făcut un tărăboi teribil în legătură cu mina magnetică pe care i-o plasaseră discret sub limuzină, dar a lăsat gura mai moale cînd regina Victoria, proaspăt înviată, i-a văzut fotografiile din Penthouse şi a murit a doua oară, de inimă rea. Pe urmă regina s-a întors şi a pus la cale cu Churchill, Gladstone şi Disraeli o restructurare a Imperiului Britanic. Crăpa de ciudă că nu mai este Împărăteasă a Indiilor.

Cu toate acestea, planurile reginei Victoria au fost spulberate cînd prin Asia Centrală şi Europa Răsăriteană au început să bîntuie din nou hoardele mongole ale lui Ginghis Han, care ocazional se ciocneau cu hoardele de huni ale lui Attila, biciul lui Dumnezeu. Napoleon şi-a reluat bătăliile cu vecinii, inclusiv cu Hitler şi Franco, iar Alexandru Macedoneanul a pornit un război crîncen cu Baiazid Fulgerul. Ioana D'Arc a condus efortul de eliberare a Franței de sub ocupație nazistă, la început fără prea mare succes, dar a învățat repede să folosească rachete antitanc. Lucrurile au luat o întorsătură mai urîtă cînd oameni precum Cezar sau împăratul Quin au ajuns să controleze rachete intercontinentale. Hiroshima a suferit noi bombardamente atomice. Cîte un cetățean din Nagasaki îşi plimba nepoții prin grădină şi le explica:

- Umbra de pe peretele ăsta am lăsat-o eu cînd m-a prins unda de şoc a bombei atomice.

Pe urmă venea altă undă de şoc, şi-i făcea pe toți alt set de umbre.

Indienii din Lumea Nouă au înviat masiv, iar unii mai răsăriți, care au studiat şi au înțeles cum venea treaba cu epidemiile aduse de europeni, s-au pus pe creat noi varietăți ale vărsatului de vînt, împotriva cărora vaccinurile omului alb erau complet ineficiente. Au rezultat noi epidemii, de o amploare nemaiîntîlnită, dar victimele înviau cu o regularitate de ceasornic. Şi, ba cu natalitatea, ba cu învierea, populația creştea exponențial.

Situația devenise deja disperată, pentru că nu prea mai era hrană pentru atîția oameni, nici spațiu pentru locuit, iar complicațiile legale în privința deținerii de funcții şi proprietăți erau de domeniul celor mai sinistre coşmaruri. În măsura în care mai funcționau, diferite guverne şi-au pus la lucru serviciile secrete, sateliții de spionaj şi rețelele de informații, în

speranța că aveau să afle cauza învierii morților. Şi în cele din urmă au aflat-o.

Era un bărbat de vreo treizeci de ani, un fel de hippie în sandale, care mergea pe jos din loc în loc, se oprea la cimitire, mausolee, gropi comune şi vechi cîmpuri de bătălie, întindea mîinile şi poruncea:

- Veniți afară!

Şi morții făceau ce li se poruncea, fie că şi-ar fi dorit revenirea la viață sau nu.

Cam fără tragere de inimă, unii conducători politici au ordonat lunetişti, lasere, bombardamente la punct fix, ba chiar, într-un moment de disperare, o lovitură nucleară tactică.

Dar morții au continuat să învie, netulburați.

Bărbatul încălțat în sandale ne promisese învierea şi viața veşnică. Şi era hotărît să se țină de cuvînt.